

„Gyülekezetben, közösségben”

Előfóhász: „Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket (Zsolt 103,12).“ Ámen.

Előima

Köszönjük Neked Istenünk, jó Atyánk, hogy ma is kinyílik előttünk az ékes kapu, és sokakat látunk a Te házában! Ujjong a lelkünk ezen a helyen, hiszen itt vagy velünk, a Te „orcád” ránk ragyog, és minden telve van reménységgel és fénnel. Hű Pásztorunk, Menedékünk, drága Megváltónk! Olyan Istennek ismerhetünk meg, Aki más, mint ahogy elképzeltük. Meglepsz minket újra és újra – talán ma is. Rád bízunk magunkat most is. Kérünk, keress meg, nyúlj utánunk, találj ránk, hívj meg országod munkálására, válassz ki, hogy hűséges tanítványaid legyünk. Imádkozzunk, hogy növekedjen bennünk a kegyelem, az erő és a józanság. Téged akarunk követni és Benned akarunk megmaradni teljesen. Atya, Fiú, Szentlélek Isten, áldunk és dicsérünk, hogy minden élő Ura vagy. Használj fel bennünket úgy, ahogy jónak látod. Mik vagyunk Előtted, kevés a mi erőnk, egyedül Tőled jön mindaz, ami jó. Köszönjük, hogy hívásod és szavad most is érvényes. Áldásoddal légy jelen mindenütt, ahol néped a Te nevedben valami jót kíván tenni. Jézus Krisztusért, a mi dicső Urunkért kérünk, hallgass meg bennünket. Ámen.

Textus: Máté evangéliuma 18,12-14

„Mit gondoltok? Ha egy embernek száz juha van, és eltéved közülük egy, nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a hegyekben, és nem megy-e el megkeresni az eltévedtet? Ha azután megtalálja, bizony mondom néktek, jobban örül neki, mint annak a kilencvenkilencnek, amelyik nem tévedt el. Ugyanígy a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy elveszen egy is e kicsinyek közül.”

Vasárnapot ünneplő keresztyén gyülekezet, Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Mit gondoltok? Kérdez Jézus, majd egy példázattal elmeséli saját hozzáállását a bűnöshöz. Úgy gondolkodni, mint a Pásztor! Úgy áll az akolhoz, mint a jó pásztor. (ld. Jn 10) Jézusnak, Máté közösségének fontos a keresés. Fontos a misszió. Ennek a példázatnak egyetlen egy kulcsforgalma van: eltévedt. Van egy juh, aki eltévedt. Letért a pásztor által vezetett ösvényről. De a pásztor utána nyúl és megkeresi. Míg Lukács evangélista a megtalálás örömére teszi a hangsúlyt, addig Máté az alaphelyzetet ecseteli és nyomatékosítja. Jézus tudja

jövetelének célját és még a pogány nő számára is egyenes a válasza: *„Én nem küldettem máshoz, csak Izráel házának elveszett juhaihoz (Mt 15,24).“*

Máté az elveszetre koncentrálnak. Elveszett, ez az alaphelyzet. A pásztor azonban a keresésre koncentrálnak. Jézus átteszi a hangsúlyt. Mit gondoltok? Drága Pozsonyi Református Egyházközség! A gyülekezetnek, a presbitériumnak fontos a keresés? Te, drága testvérem, helyesled a pásztor gondolkodását? Jól gondolkodik, amikor a kilencvenkilencet elhagyja, és az egyért vándorol? Jól gondolkodik, amikor a biztosat feláldozza az eltévedtért? Jézus tudja, hogy ami rendben van, az rendben van. Jézus tudja, hogy ami nincs rendben, azt kell oldani. A 99 biztonságban van. Az egy nincs biztonságban. A 99 rendben van, az elveszett bárány nincs rendben. Jól gondolkodik a Pásztor? Mit gondoltok? Jézus reális látására van szükségünk. Beszédes kép az életről. Valóságos hús-vér templomokkal dolgozunk. Reális kép, ez pedig Jézus szemében az életről és a halálról szól. Mit gondoltok? Amiről Jézus beszél igaz és valóságos? Amire Jézus tanít, az életszerű és élethű? Jól jegyezzük meg, hogy Jézust mindig a teljes élet érdekli. Az eltévedt életet keresni kell. Erre a munkára rendelt minden tanítványt az Úr. *„Ő „adott” némelyeket apostolokul, másokat prófétákul, ismét másokat evangélistákul, vagy pásztorokul és tanítókul, hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére (Ef 4,11-12).“* Jézus kérdése: „Mit gondoltok?“ szolgálatra ösztönöz, drága testvérek: keresni ez a feladatunk, mert a Prédikátorral szólva: *„Megvan az ideje az építésnek (Préd 3,3)!”* Az aratás Ura munkásokat keres. A 99 élet bebiztosított élet. A Pásztor által bebiztosítottak. Beterelt élet, de az egy eltévedt. A lét és nem lét között az a különbség, hogy igennel vagy nemmel válaszoltál-e Istennek. Az eltévedt és a megtalált élet között az a különbség, hogy egész étellel válaszoltál-e Jézusnak. Ha egész étellel válaszoltál Jézusnak, akkor nem a karikázás, nem a skatulyázás, nem a személyedre leadott helyezés, rangsor számítás ma a számodra. Nem azért jöttél ebben az órában Jézushoz, hogy tanítványként megkérdezd Tőle: „ki a nagyobb

az Isten országában”, hanem hogy mit gondolsz arról az életről, amely Isten útjáról letért. Utána nyúlsz vagy nem? Ha egész életeddel válaszoltál Jézus hívására, akkor átveszed a Mester gondolkodását az akolról. Lesz időd a gyülekezetre, lesz energiád a bibliaórák látogatására, veszed a fáradságot, hiszen az ajándékozó bővelkedik (Péld 11,25), és főgondnokként, presbiterként bekopogatsz a legkisebbek közé, a beteg és az egyedülálló gyülekezeti taghoz. Te akarod személyesen nekik elvinni a vasárnapi igehirdetést még aznap, hogy nekik is legyen megszentelt Úrnapja, ha az Úr rajtad megkönyörült és te ott lehettél a gyülekezet közösségében hálát adva mindenért. Mit gondoltok? – kérdezi Jézus. Jézus erre kérdez rá, és azoktól kérdezi, akik a legnagyobbak akarnak lenni az Isten országában, a tanítványoktól. (ld. Mt 18,1) Nagyságról álmodozni kevés, szolgálni, keresni kell. Másodszor Jézus gondolkodása arra is utal, hogy hogyan tekintünk a bűnre életszerűen a közösségben. Tudjuk, hogy jelen van. Ott van. Nem lehet kikerülni. Bent van a gyülekezetben. Hogyan tekintünk a bűnre a közösségben? Hogyan tekintünk a bűnösre a közösségben? Viszonyulás a bűnöshöz. Vajon pásztori viszonyulás ez? Büntetéssel élni vagy paciensként kezelni? A bűnösnek orvosra van szüksége. Bűnös egyenlő eltévedt. Letért az útról. A helyes ösvényről. A világ azért keresi a bűnösöket, hogy méltó büntetést szabjon ki. Vérdíjat követel. Az Ószövetség törvényeivel él: *„Szemet szemért, fogat fogért, kezet kézért, lábat lábért, égetést égetésért, sebet sebért, kék foltot kék foltért (IIMóz 21,24-25).”* Jézus keres, de nem rendőr módjára. Az Ő szerepe teljesen más. Ő nem detektív, hiszen Ő tudja, hogy mi lakik az emberben. Az Ő segítő jobbjá áldás. Az Ő feladata a hazahívás. Ő is ítélobíró, Aki testében elhordozta az ítéletet és felmentett. Ő megmentő egy személyben. Jézusnak szívügye, hogy az eltévedt visszatérjen. Ha Isten így, drága testvéreim, mi is így. Jézusnál elsőbbséget élvez a bűnös, mert *„nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek.”* (Lk 5,31) Az eltévedtet keresni kell, hogy újból ott legyen, ahol mi vagyunk. Az eltévedt csak az akolon kívül áll, de ott a helye

közöttünk. A bűnös nincs a gyülekezetben, de Isten minden nagy felfedezettje egykor eltévedt juh volt. Ő ismeri az övét. Istennek értékesebb az elveszett? Igen, azért mert a „hol volt és hol nem volt” élettörténetek fontosak az Istennek. Eltévedt – elvult, eltávolodott, de az ő helye biztosított: „egy akol és egy pásztor”, éppen ott nincs, ahol lenni kellene. De akkor hol van? Ezt az isteni „de” szócskát mindenkivel kapcsolatban jól jegyezzük meg a gyülekezetben. Mindenkivel. Minden áron megtartani a testvért azzal a pásztori kíméletességgel, amivel Isten utánanyúlt. Elveszett, eltévedt, de a Pásztor által hazahozott, mert hagyta magát szeretni. A pásztor szeretetével oldja meg az eltévedt életeteket. Közös megoldással forrasztja mindazt, amivel az egyének nem tudtak egyedül megbirkózni. Istennek ilyen nagy gondja van az elveszettekre, akkor nekünk? Mit gondoltok? Ti is ekképpen cselekedjete... Minden áron megtartani a testvért, hogy *„egy lélekért se érjen vádja téged, hogy te miattad nem látta meg Őt.* (397. dicséret 5. verse)” Isten viszonyulása a Pozsonyi Református Egyházközséghez: az egy is fontos. Isten viszonyulását kell elsajátítanunk és a magunkévá tennünk. Isten győzelmi örömeiben osztozni, a kegyelem diadalútját átélni a közösségben. Az isteni „heuréká”-nak örvendezni. Az egy, amikor a kicsinyek közül való, akkor tudd, hogy Rád van bízva, drága gondnoktársam és presbitertársaim. Azok közül való, akik ránk vannak bízva. A legkisebb, milyen jól megtanulta ezt a pogányok apostola, a Saulból lett Pál: *„Mert én a legkisebb vagyok az apostolok között, aki arra sem vagyok méltó, hogy apostolnak neveztessem, mert üldöztem Isten egyházát* (IKor 15,9).“ Igen. Isten bizonyított. Viszonyított és kapcsolatot teremtett. Megmutatta, bebizonyította, hogy ki a nagyobb. Földig hajolt a kárhozott világért, csuda szerelem lett mindabból, ami minden „egy is” számára elérhető. A Pásztor választottjai életében ma is bizonyít. A tiedben és az enyémben is: *„Így lesznek az utolsókból első, és az elsőkből utolsó* (Mt 20,16).“ Legkisebb és legnagyobb. Első és utolsó. Egy is a kicsinyek közül. Mit gondoltok?

Én azt, amit Pál apostol így vallott meg: „Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt (Fil 2,5).” Ámen.

Utóima

Köszönjük Istenünk, hogy ma is úgy bánasz népeddel, mint egykor Ézsaiás népével, hogy csodálkozhattunk, igen csodálkozunk a hallottakon, hiszen Általad és gondolkodásod által minden megváltozik: „vége lesz a bölcsék bölcsességének, az értelmesek értelme is kevésnek bizonyul (Ézs 29,14).” Dicsőítünk Mesterünk és Megváltónk, hogy a kereszten felkínált irgalom ma is formál. Sokan hallgatunk ma is Téged és álmélkodunk a korabeli sokasággal: „Honnan kapta ezeket, miféle bölcsesség az, amely neki adatott, és hogyan lehet, hogy ilyen csodák történnek általa (Mk6,2b)?” Téged tartunk oltalmunknak, gyülekezetünk és közösségünk sarokkövének, bocsásd meg nekünk, hogy a felénk címzett „mit gondoltok?” sokszor csak bólogatás marad, de nem jut el a szívig, a cselekedetig pedig végképp nem. Légy, felséges Istenünk az Úr Jézus Krisztusban, a mi hajlékunk, akkor nem érhet bennünket semmi baj. Sátrunkhoz sem férhet csapás, lábainkat sziklára állítod. (ld. Zsolt 91,9).” Imádkozunk a kicsinyenkért, a Te általad felállított sorrendért, az egyénekért a kicsinyek közül, minden eltévedtért, és minden megtaláltért a Pozsonyi Református Egyházközségben. Világosítsd meg előttünk az eltévedt életüket, és add, hogy hiányérzetünk legyen, amikor üres a mellettünk lévő padsor. Hadd emeljük fel az okos telefonjainkat, hadd emeljük fel szívünket könyörgésben Hozzád gyülekezetünkért, drága őriző Pásztorunk, hadd emelkedjünk fel kényelmes voltunkból, és cselekedjünk másokért. Segíts megérteni a másikat, megkeresni az elveszettet, rátalálni az eltévelyedetre és örvendezni a Te utadnak. Köszönjük, hogy Te vagy közösségünk örömforrása, hiszen Általad, Benned és Veled ilyen reménységünk van, teljes nyíltsággal szólunk (Kol 3,23-24)...” Szólj Urunk, mert hallják a te szolgáid.” Ámen.

Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok: Mi Atyánk...

Adakozás: „Minden porcikám ezt mondja: Ki volna hozzád fogható, URam?” (Lk 19, 8)

Áldás: Istennek népe! „Egymás terhét hordozzátok: és így töltsétek be a Krisztus törvényét (Gal 6,2).” Ámen.

Záró ének: 194. dicséret: „Tartsd meg e gyülekezetnek...”